

Kristen Østergaard: Da mit partis ordfører i licitationssager, det ærede medlem hr. Guldberg, er blevet syg, skal jeg i hans sted knytte nogle få bemærkninger til det fremsatte lovforslag. Da det, som den foregående ærede ordfører sagde, drejer sig om et genfremsat lovforslag, finder jeg ingen grund til at gentage venstres hovedsynspunkter og principielle stilling til lovforslagets problemer; jeg skal blot herom henvise til det, vor ordfører sagde ved forslagets første behandling i fjor.

Venstre er interesseret i, at vi får en god, en tidssvarende og en konkurrencebefordrende licitationslov, og derfor kan jeg på venstres vegne give tilsagn om fortsat grundig udvalgsbehandling.

Poul Schlüter: Under første behandling af det forslag til lov om licitation, som den højtærede handelsminister fremsatte i forrige folketingsår, havde jeg lejlighed til på mit partis vegne at fremsætte en del detaljerede bemærkninger både om hele baggrunden for denne nye lovgivning og om lovforslagets enkelte bestemmelser. Det forslag, som nu er til behandling, er i ét og alt identisk med den tekst, som ministeren forelagde i fjor. Jeg ville anse det for at være malplaceret og et misbrug af det høje tings tid og tålmodighed, dersom jeg eller andre ordførere i dag repeterede de synspunkter, som blev fremsat sidste år, hvorfor jeg tillader mig at henvise til min udførlige ordførertale i fjor.

I sin fremsættelse sidste år lagde den højtærede minister ikke skjul på, at han i virkeligheden ikke havde megen sympati for det forslag, han selv fremsatte. Ministeren åbenbarede, at han egentlig helst ville have fremsat et lovforslag, som var i overensstemmelse med opfattelsen hos et meget lille mindretal i den licitationskommission, der afgav betænkning i 1962. Alligevel ledsagede den højtærede minister det forslag, som han altså ikke selv var særlig begejstret for, med den klassiske anbefaling: „til velvillig behandling her i folketinget“. Den politiske personlighedsspaltning, som den højtærede minister således dengang gjorde sig til frivilligt offer for, ser nu ud til at være blevet en permanent tilstand. Den højtærede handelsminister har nu for anden gang fremsat det forslag,

han ikke selv er særlig glad for, og han har atter givet det sin anbefaling. Men denne gang bør folketinget tage ministeren på ordet.

I alt væsentligt markerer lovforslaget en modernisering af licitationsbegrebet, som såvel bygherrer som håndværkere og entreprenører er vel tjent med. Navnlig på to hovedområder er lovforslaget et fremskridt. Efter forslaget forbydes enhver form for forhåndsregulering mellem dem, som deltager i en licitation; denne bestemmelse vil tjene til at skabe mere betryggende konkurrenceforhold, og den vil udrydde megen mistillid, som med rette eller med urette har eksisteret over for det nuværende licitationsbegreb. Den anden bestemmelse, som er en afgørende nydannelse, er bestemmelsen om, at aftaler om udskydning af for lave bud kun skal kunne godkendes, dersom budet ikke giver dækning for arbejdsløn, materialer og en bruttoavance, der er så stor, at den bydende har en rimelig økonomisk interesse i at overtage arbejdet. Med denne regel vil der være sat langt snævrere grænser for udskydning af tilbud end dem, som nu gælder.

På enkelte områder mener vi i mit parti stadig, at lovforslaget kunne være affattet bedre. Vi kan ikke erkende, at der er fremført særlig vægtige grunde til, at begrebet leverancer skal medtages under loven. Vi kan heller ikke se, at det skulle være umuligt at administrere den nye lov uden støtte fra det licitationsråd, som foreslås oprettet med lovforslagets § 9. Vi har i forvejen en sand velsignelse af råd, nævn og kommissioner her i landet, og den slags tingester skal man ikke sætte i værk, hvis man ikke er helt og aldeles overbevist om deres nytte og uundværlighed. Gad vidst, om der nogen sinde er nogen af dem, som er blevet afskaffet igen. Findes der mon ministre, der tænker over, om det hundredtal af udvalg og råd, som vi er beriget med, og som ofte er skabt for årtier siden, stadig tjener noget som helst fornuftigt formål?

Forud for fremsættelsen af lovforslaget ligger et 7-årigt særdeles grundigt kommissionsarbejde. Man begyndte i 1955, og før 1966 er lovforslaget vel ikke gennemført her i folketinget. Det folketingsudvalg, som sidste år behandlede lovforslaget, afholdt i alt 6 møder. De var ikke langvarige, og